

ปัญหาการปล่อยตัวชั่วคราวโดยใช้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ในคดีอาญา¹

ศิวัพร อึ้งอารุณยะวิ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการปล่อยตัวชั่วคราวโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ในคดีอาญา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา และแนวคิด ทฤษฎี รวมไปถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยใช้อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว โดยศึกษาจากแนวคิดทฤษฎีของการปล่อยตัวชั่วคราว ความเป็นมา ความหมาย และประวัติของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ประวัติการนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้บังคับในการปล่อยตัวชั่วคราว รวมไปถึงกฎหมายเกี่ยวข้องกับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทยและต่างประเทศ เนื่องจากปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมไทยปัจจุบันเผชิญปัญหาหลายด้าน อาทิเช่น การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ปริมาณผู้ต้องขังล้นเรือนจำ จนเกิดความแออัด และเกิดสภาพปัญหาคุณภาพชีวิต และนอกจากนี้การจำกัดในความคิดเล็กน้อยที่นำไปสู่การพัฒนาการกระทำผิดของผู้ต้องโทษในเรือนจำ และยังมีปัญหาการขาดมาตรการป้องกัน กรณีผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษหรือได้รับการลดวันต้องโทษ หรือผู้ถูกคุมประพฤติที่ได้รับการรอกการลงโทษ หรือรอกการกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากพวกเขาเหล่านั้นไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมความประพฤติ โดยไม่มีวิธีการติดตาม ในชั้นควบคุมและสอดส่อง ผู้ได้รับการปล่อยตัวเช่นว่านั้นอาจเป็นภัยต่อสังคม จึงจำเป็นที่จะต้องหาวิธีการแก้ไข นำไปสู่การนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) มาใช้ในการดำเนินคดีอาญาเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการดำเนินคดีอาญาต่อผู้ต้องหาหรือจำเลยบางครั้งต้องใช้ระยะเวลานาน เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ถูกควบคุมหรือขังในระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาถูกจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ขาดอิสรภาพและเกิดความเสียหายด้านต่าง ๆ โดยแนวทางการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหรือจำเลย เป็นหลักของข้อสันนิษฐานทางกฎหมาย และมีบทบัญญัติไว้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 29 ซึ่งบัญญัติว่า บุคคลที่ถูกกล่าวหาหรือถูก

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการปล่อยตัวชั่วคราวโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ในคดีอาญา โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณฑิลา ภักดีคง และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คนพร จิตต์จรุงเกียรติ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนกพร สุนนะเศรษฐกุล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดขอนแก่น คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ฟ้องว่ากระทำความผิดยังคงเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดของศาลว่า ผู้นั้นได้กระทำความผิดเท่านั้น และจะปฏิบัติต่อบุคคลดังกล่าวเสมือนหนึ่งว่าเป็นผู้กระทำความผิดจริงไม่ได้ ซึ่งแนวทางดังกล่าวที่จะช่วยคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและป้องกันมิให้ต้องเกิดความเสียหายแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยนี้ก็คือ การพิจารณาให้ผู้ต้องหาหรือจำเลย ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวในระหว่างการดำเนินคดีอาญา โดยถือเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและผ่อนคลายการจำกัดสิทธิเสรีภาพของจำเลยจากการควบคุมหรือขังแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยจนกว่าบุคคลดังกล่าวนี้จะมีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดจริง และได้รับการลงโทษ แต่หากยังไม่ได้มีคำพิพากษาจากศาล ก็ให้สันนิษฐานว่า บุคคลเป็นผู้บริสุทธิ์ตามหลักสิทธิมนุษยชน ดังนั้น ผู้ต้องหาหรือจำเลยสามารถยื่นคำร้องเพื่อขอประกันตนเองได้ หรือญาติสามารถเป็นผู้ยื่นคำร้อง ขอให้ศาลปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยแทนได้ ทั้งนี้ ได้วิเคราะห์ในประเด็นปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์เงื่อนไขในการปล่อยตัวชั่วคราวว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ได้กระทำความผิดขึ้นแล้วกรณีใดบ้างเป็นผู้มีสิทธิหรือได้รับสิทธิในการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) รวมไปถึงประเด็นผลกระทบที่เกิดจากการฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) กับจำเลยในคดีอาญาที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าการปล่อยตัวชั่วคราวโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) มีปัญหาในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของหลักเกณฑ์เงื่อนไขในการปล่อยตัวชั่วคราว โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 วรรคสามรวมไปถึงการฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) กับจำเลยในคดีอาญาที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ซึ่งไม่ได้มีกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจนในเรื่องนี้ โดยการดำเนินคดีอาญาต่อผู้ต้องหาหรือจำเลยบางครั้งต้องใช้ระยะเวลานาน เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ถูกควบคุมหรือขังในระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาถูกจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ขาดอิสรภาพและเกิดความเสียหายด้านต่าง ๆ โดยแนวทางการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาหรือจำเลย เป็นหลักของข้อสันนิษฐานทางกฎหมาย และมีบทบัญญัติไว้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 29 ซึ่งบัญญัติว่า บุคคลที่ถูกกล่าวหาหรือถูกฟ้องว่ากระทำความผิดยังคงเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดของศาลว่า ผู้นั้นได้กระทำความผิดเท่านั้น และจะปฏิบัติต่อบุคคลดังกล่าวเสมือนหนึ่งว่าเป็นผู้กระทำความผิดจริงไม่ได้ ซึ่งแนวทางดังกล่าวที่จะช่วยคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและป้องกันมิให้ต้องเกิดความเสียหายแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยนี้ก็คือ การพิจารณาให้ผู้ต้องหาหรือจำเลย ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวในระหว่างการดำเนินคดีอาญา โดยถือเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและผ่อนคลายการจำกัดสิทธิเสรีภาพของจำเลยจากการควบคุมหรือขังแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยจนกว่าบุคคลดังกล่าวนี้จะมีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดจริง และได้รับการลงโทษ แต่หากยังไม่ได้มีคำพิพากษาจากศาล ก็ให้สันนิษฐานว่า บุคคลเป็นผู้บริสุทธิ์

ตามหลักสิทธิมนุษยชน ดังนั้น ผู้ต้องหาหรือจำเลยสามารถยื่นคำร้องเพื่อขอประกันตนเองได้ หรือญาติสามารถเป็นผู้ยื่นคำร้อง ขอให้ศาลปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยแทนได้ ซึ่งในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาทั้งในส่วนของผู้กระทำความผิดและผู้ต้องโทษ ได้แก่ ปัญหาความเลื่อมล้ำในสังคมไทย ปัญหาการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ปัญหาผู้ถูกดำเนินคดีซึ่งเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีไปในชั้นการปล่อยตัวชั่วคราว ปัญหาความยากจนไม่มีเงินประกันตัวทำให้ประชาชนที่ไม่มีทุนทรัพย์ในการประกันตัวถูกควบคุมตัวเกือบทุกกรณีจึงเสียโอกาสได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว ทั้งปริมาณผู้ต้องขังหรือผู้ต้องโทษในเรือนจำมีปริมาณมากจนเกิดความแออัดและเกิดปัญหาคุณภาพชีวิตของผู้ต้องขังหรือผู้ต้องโทษที่อยู่ในเรือนจำ นอกจากนี้การลงโทษจำคุกในความผิดเล็กน้อยที่จะนำไปสู่การพัฒนาการกระทำความผิดของผู้ต้องโทษ และปัญหาการขาดสถานที่ลงโทษหรือกักขังแทนค่าปรับ ประกอบกับปัญหาการปล่อยตัวชั่วคราวของเจ้าพนักงานหรือศาลแม้มีหลักประกัน แต่ผู้ต้องหาหรือจำเลยยังหลบหนีกันเป็นจำนวนมาก ทำให้ไม่สามารถนำผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีหรือลงโทษได้ตามเจตนารมณ์ของการดำเนินคดี หรือการพักการลงโทษในกรณีที่ผู้ได้รับการปล่อยตัวอาจเป็นอันตรายต่อสังคม ตลอดจนการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยยังขาดเครื่องมือและมาตรการในการดำเนินการ เพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านั้น จึงมีความจำเป็นต้องนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) มาใช้ติดตามตัวเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว

จากการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ จึงทำให้ผู้ศึกษาพบว่า ปัญหาการปล่อยตัวชั่วคราวโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ในคดีอาญา พบว่ามีปัญหา ดังนี้

ปัญหาประการแรก คือ ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์เงื่อนไขในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 วรรคสาม ได้กำหนดว่า ในการอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวนั้นเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยตัวชั่วคราวหรือ ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่หรือเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวปฏิบัติหรือในกรณีที่ผู้นั้นยินยอมจะสั่งให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการหลบหนีหรือภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น แต่ถ้าผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวมีอายุไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์แม้ผู้นั้นยินยอม จะสั่งให้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ต่อเมื่อผู้นั้น มีพฤติกรรมที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น กรณีดังกล่าวเห็นได้ว่าการปล่อยตัวชั่วคราวโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) กฎหมายได้ให้อำนาจศาลในการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวชั่วคราวแต่ยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนว่าโทษเท่าใดหรือพฤติกรรมอย่างไรจึงจะใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ ศาลมีอำนาจอย่างกว้างขวางในการใช้ดุลยพินิจตามเห็นสมควร แต่ละคนย่อมใช้ดุลยพินิจที่แตกต่างกัน ซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดแนวทางหรือหลักเกณฑ์ในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM)

Monitoring: EM) เพื่อประกอบดุลยพินิจของศาลไว้ให้ชัดเจนแน่นอน อาจทำให้การใช้ดุลยพินิจดังกล่าวกระทบถึงสิทธิเสรีภาพความเท่าเทียมกันของบุคคลตามรัฐธรรมนูญได้

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาการฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) กับจำเลยในคดีอาญาที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ซึ่งตามหลักรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 29 วรรคสองนั้น ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ในคดีอาญาผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดและก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ ตามหลักการนี้มีข้อสันนิษฐานว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาเป็นผู้บริสุทธิ์ เป็นหลักประกันแห่งสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเกี่ยวกับ ความรับผิดชอบทางอาญาตามกระบวนการยุติธรรมของไทย แต่การที่เจ้าหน้าที่ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ติดตามคุมตัวจำเลยนั้น ถือเป็นเสมือนเครื่องพันธนาการปราศจากอิสรภาพ ถูกตัดสิทธิจากบุคคลภายนอกว่าเป็นนักโทษทั้งที่คดียังไม่สิ้นสุด ซึ่งต่อมาศาลพิพากษายกฟ้องไม่มีบทบัญญัติในการเยียวยาหรือเรียกชดเชยสิทธิของจำเลย ที่ถูกใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ในการปล่อยตัวชั่วคราวและถูกยกฟ้อง จำเลยกลับต้องมาขึ้นคำร้องขอรับค่าเสียหายต่อศาลอีกหลังจากได้รับการชนะคดีของตน ทำให้ต้องเสียเวลาในการดำเนินการ เสียค่าทนายความ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรมกับจำเลยคนนั้น และย่อมถือว่าเป็นการเสื่อมเสียเกียรติยศและศักดิ์ศรีชื่อเสียงแก่ตัวจำเลยและครอบครัวเป็นอย่างมาก

จากที่ผู้ศึกษาได้ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการปล่อยตัวชั่วคราวโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ในคดีอาญา ผู้ศึกษาพบว่าข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์เงื่อนไขในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM)

ซึ่งปัญหาที่พบ คือ ยังไม่มีกฎหมายบัญญัติหลักเกณฑ์ที่แน่นอนว่าโทษเท่าใดมีข้อกำหนดกฎหมายการใช้ดุลยพินิจของศาลอย่างไร จึงจะใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ ผู้ศึกษาเห็นว่าปัญหาดังกล่าว สามารถแก้ไขได้โดยการเพิ่มบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนี้

“มาตรา 108/1 ตามมาตรา 108 หากมีเหตุให้ปล่อยตัวชั่วคราวโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ให้ศาลพิจารณาว่าจะให้ปล่อยโดยมีประกันหรือไม่มีประกัน และการใช้ดุลยพินิจในการปล่อยตัวชั่วคราว ศาลต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

- (1) ผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการลงโทษสำหรับการใช้ชีวิตในสังคมในอนาคตของจำเลยจะต้องถูกนำมาพิจารณาประกอบด้วย
- (2) ให้ศาลใช้ดุลยพินิจชั่งน้ำหนักของข้อเท็จจริงในคดีทั้งที่เป็นผลดีและผลร้ายแก่จำเลย
- (3) ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในคดีที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบความผิดอยู่แล้วจะไม่ถูกนำมาพิจารณาอีก”

ซึ่งการเพิ่มเติมกฎหมายจะทำให้การใช้ดุลยพินิจพิจารณาให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวเป็นมาตรฐานเดียวกันในทุก ๆ ศาล โดยการกำหนดหลักเกณฑ์และคุณสมบัติให้กับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่มีสิทธิในการขอใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) เพื่อให้เป็นไปตามมาตรการที่ชัดเจนโดยเคร่งครัด ซึ่งการแก้ไขเพิ่มเติมกรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยคดีประเภทใดบ้างที่จะมีสิทธิยื่นคำร้องใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) กำหนดให้เป็นหลักเกณฑ์และมาตรฐานที่แน่นอนนั้นจะทำให้ศาลที่คดีอยู่ระหว่างพิจารณาสามารถมีดุลยพินิจในการอนุญาตมากกว่าไม่อนุญาต ทำให้เสมือนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ได้รับความทราบจากการเสียอิสรภาพยาวนานจะได้รับการเยียวยาทางสภาพกายและจิตใจและเป็นการส่งเสริมให้สังคมเห็นถึงความยุติธรรมจากระบบการทางกฎหมายทำให้ผู้บริสุทธิ์ได้รับอิสรภาพ แม้คดีเงื่อนไขทางกฎหมายเท่ากับว่ายังให้โอกาสกลับสู่สังคม ซึ่งการให้โอกาสเช่นนี้ยังเป็นการปลอบใจอันทำให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยมั่นใจในกระบวนการยุติธรรม และไม่หลบหนีทำให้น่าเชื่อถืออย่างยิ่ง

2. ปัญหาการฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) กับจำเลยในคดีอาญาที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

ซึ่งปัญหาที่พบคือ เมื่อศาลพิพากษายกฟ้องคดีแล้ว จำเลยในคดีอาญาที่ติดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวนั้น จำเลยต้องไปยื่นคำร้องขอให้ศาลได้สวนคำร้องเรียกค่าทดแทนเอาจากศาลอีกครั้ง ซึ่งใช้ระยะเวลา

ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานี้ว่า สมควรที่จะมีการเพิ่มกฎหมายประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 วรรคสี่ ความว่า “ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ได้รับการอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring: EM) ให้จำเลยมีสิทธิเรียกค่าทดแทนในระหว่างที่ถูกติดอุปกรณ์จนถึงวันที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง”

ซึ่งการกำหนดเกี่ยวกับการชดเชยเยียวยาค่าทดแทนให้แก่จำเลยหลังมีคำพิพากษายกฟ้องโดยทันทีนั้น ทำให้จำเลยไม่ต้องเสียเวลาไปยื่นคำร้องขอค่าทดแทนภายหลัง เพราะเป็นไปตามหลักการที่สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ามีความผิด ผู้ต้องหาหรือจำเลยจึงควรได้รับการเยียวยาโดยตรง

เอกสารอ้างอิง

คณิต ฅ นคร. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2551.

คณิง ฤาไชย. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2551.

จรัญ โฆษณานันท์. รัฐธรรมนูญ 2540 “จากศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์”สู่ วัฒนธรรมสิทธิมนุษยชน.”

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2544.

ธานี วรภัทร์. กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษจำคุก. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2555.

พรชัย ชันดี. ทฤษฎีอาญาวิทยา: หลักการงานวิจัยและนโยบายประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
สุนทรพิสัย, 2553.

วิชัย ศรีรัตน์. คำถาม-คำตอบ เกี่ยวกับตัวชี้วัดสิทธิมนุษยชน. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการ
สิทธิมนุษยชน, 2556.

อังคณา บุญสิทธิ. “มาตรฐานขั้นต่ำขององค์การสหประชาชาติสำหรับมาตรการการไม่ควบคุมตัวผู้กระทำความผิด.” วารสารกรมคุมประพฤติ 5, 3 (เมษายน-มิถุนายน 2541): 17.